

PŘÍRODOPISNÁ EXKURZE DO TEPLIC NAD BEČVOU

Jak cesta probíhala?

Co jsme viděli?

od Simony Palacké z 9. B

strana 3

strana 3

TRÁVNICKÝ HALLOWEEN

**Jak probíhal trávnícký
Halloween z pohledu
pořadatelů?
Kdo vyhrál?
A kdo hodnotil?**

strana 1 a 2

PÍŠEME!

Přečtěte si
nové autorské práce
našich spolužáků
strana 5-7

FOTOGRAFICKÉ OKÉNKO

Víte, jak správně fotit?

Lukáš Koňářík nám poskytl skvělý rozhovor!

strana 4

PTALI JSME SE...

Náš tým pokládal zajímavé
otázky paním učitelkám

Vladěně Hrtáňové a

Věře Geržové!

Neváhej a čti!

strana 3-4 a 7-8

P
Ř
E
Č
E
T
L
I
J
S
M
E

Co čtou a
doporučují

žáci

ZŠ Trávníky?

**Už víš,
co si přečteš ty?**

Inspiruj se!

Předkládáme

nové

recenze na
různorodé

knihy.

strana 8-9

TRÁVNICKÝ HALLOWEEN

Dne 3. 11. 2017 se na naší škole poprvé uskutečnila tato akce. Hlavní pořadatelé byli žáci z 9.B. Do odborné poroty usedli a a vaše masky hodnotili:

Vanesa Slezáková (SUGAR SKULL) .
Klára Ovčáčíková (KOČKA)
Adéla Karolová (UPÍRKA)
Eliška Nedbálková (SMRT)
Karolína Fojtů (TATE LANGDON)
Valerie Herdová (ŠILENEC)

Ráno jsme se s holkami sešly před školní družinou. Byly jsme strašně nervózní, ale jakmile jsme vešly do první třídy, tréma byla už menší. S dětmi jsme si povídaly a pokládaly jim různé otázky např:

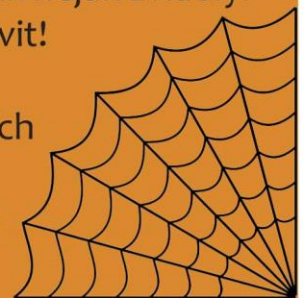
ČEHO SE BOJÍTE? VĚŘÍTE NA DUCHY? JAKÁ ZNÁTE TAJEMSTVÍ?

Děti byly nadšené!

První stupeň jsme si moc užily. Na druhém stupni už to bylo horší. Moc jsme nevěděly, o čem si s dětmi máme povídat, ale nakonec jsme to tak nějak zvládly. Všechny děti ze školy byly velice kreativní, až jsme se nestačily divit! Akce byla velmi podařená. Celou školu jsme stihly obejít za pět vyučovacích hodin. Nakonec jsme s holkami vybraly šest nejlepších kostýmů. Tři z prvního stupně a tři z druhého stupně.

Tady jsou!

Klára Ovčáčíková, 9.B

Vítězové z prvního stupně:

1) Matěj Janoušek, 1. C
(POLICAJT Z PODSVĚTÍ)

2) Anna Chovancová, 3. B
(ČLOVĚK STAŽENÝ Z KŮŽE)

3) Jasmína Krstevská, 2. B
(ČARODĚJNICE)

Vítězové z druhého stupně:

1) Simona Palacká, 9. B
(ZDRAVOTNÍ SESTRA)

2) Agáta Esteráková, 7. B
(JEDNOROŽEC)

3) Vojtěch Švagera, 8. B
(KLAUN)

**Všem maskám
moc gratulujeme!**

**Už těšíme se na
příští Halloween!!**

PŘÍRODOPISNÁ EXKURZE DO TEPLIC NAD BEČVOU

Simona Palacká, 9. B

Šestnáctý říjen byl pro nás, žáky devátých tříd, skvělým dnem. Jeli jsme totiž společně s paní učitelkou Vařejkovou a Radovou na přírodopisnou exkurzi do Zbrašovských aragonitových jeskyní. Každý žák byl rád, že alespoň jeden den neuvidí školu.

Bylo ráno, 7:45, a postupně jsme se všichni shromáždili ve vestibulu na vlakovém nádraží, místě srazu. Jakmile dorazil poslední člověk, paní učitelky nás spočítaly, aby se ujistily, že nikdo nechybí. Poté už jsme mohli přejít na vlakové nástupiště a vyrazit na cestu. Ve vlaku jsme poslouchali písničky a tak nám cesta rychleji ubíhala. Po příjezdu na nádraží Hranice jsme se vydali do jeskyní se stálou celoroční teplotou 14°C, které byly poprvé zpřístupněny roku 1926. Čekala tam průvodkyně, která nás jeskyněmi provedla a poskytla nám řadu zajímavých informací. Dozvěděli jsme se například, že jeskyně vznikly působením atmosférických vod a teplých minerálních vod vystupujících z velkých hloubek ve vápencích. Nejnižší polohy jeskyní jsou zaplněny oxidem uhličitým. Také jsme mohli v jedné části jeskyně spatřit kulovité sintrové povlaky připomínající koblihy. K vidění byl i gejzírový stalagmit, u něhož byl znázorněn i podélný řez. Nakonec jsme se zastavili v Mramorové síni využívané k výstavám nebo koncertům.

Po 50 minutové prohlídce jsme měli možnost ochutnat minerální vodu (Gallašův pramen). Je silně mineralizovaná. Obsahuje oxid uhličitý a vápník. Dostali jsme přestávku k zakoupení suvenýrů a k občerstvení. Dále jsme se vydali lesní cestou k hranické vápencové propasti, která je nejhlubší zatopenou propastí na světě. K odjezdu vlakem zpět na Vsetín zbývalo ještě hodně času, tak jsme si prohlíželi okolí propasti a procházeli jsme se. Na fotoaparát se nám povedlo zachytit vzpomínky z této exkurze a mohli jsme jet zpět domů. Na vsetínském nádraží jsme se rozloučili a každý se vydal svou cestou domů.

PTALI JSME SE...

Zpátky v čase s paní učitelkou

Vladěnou Hrtářovou

Jaký je Váš nejděsivější zážitek z dětství?

Já si moc své dětství nepamatuju, ale z vyprávění vím, že jako dvouletá jsem utekla tatínkovi a hupsla se zamáváním do rozvodněné Bečvy, tak to by asi byl ten nejděsivější zážitek z dětství, jen ne pro mě, ale pro mé rodiče...

Pamatujete si nějaký průšvih? Pokud ano, jaký to byl?

Těch bylo, ale o těch se nemluví... upřímně se i divím, že jsem vše přežila ve zdraví.

Jak už nám vyprávíte v hodinách zeměpisu o svém bratroví, mohla byste nám prozradit nějaký zážitek s ním?

Můj bratr je o pět let starší než já a upřímně - jako dítě o sestru, kterou musel hlídat, moc nestál. Takže dělal všechno pro to, aby se mě zbavil - snažil se mě zapomenout ve školce, ve škole, vyměnit mě s kamarádem za limonádu... Jak jde vidět, jeho snaha byla marná...

FOTOGRAFICKÉ OKÉNKO

Milí spolužáci!

Říkali jsme si na redakci, že by nebylo špatné, vzhledem k tomu, že fotí každý z nás, požádat někoho zkušenějšího ze školy, kdo by nám poradil různé vychytávky a pomohl nám vyvarovat se zbytečných chyb při focení. Jsme moc rádi, že nám na spolupráci kývl **Lukáš Koňářík z 8. A** a doufáme, že vám všem – fotografům pro radost – budou jeho postřehy pomáhat. Takže než se vrhnete do focení, ještě malá Lukášova „zповěd“ na úvod!

Jak a kdy jsi se, Lukáši, dostal k focení?

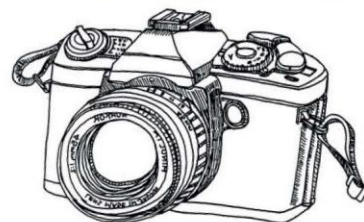
K fotografování a citu k němu jsem se dostal už před šesti lety, když mi bylo osm let. Dostal jsem totiž malý kompaktní fotoaparát a velmi mě bavilo si s ním fotit. Začínal jsem s focením malých figurek bez macra, pak i s macrem. Postupem času jsem fotil i venku a zlepšoval jsem se čím dál tím víc. Pak už jsem byl poměrně zkušený, takže jsem fotil, co se dalo. Mezi rukama mi prošlo mnoho fotoaparátů – od „fotokrabiček“ přes kompakty až po dnešní zrcadlovky.

Díl první:

Jak fotit zaostřené a nerozmazané fotografie

Nuže, s ostřením je to vcelku jasné, zaostříme na určitý objekt (na určitou vzdálenost), přidržíme tlačítko spouště a natočíme si foťák na vše ostatní, co chceme, aby bylo na focce. Pak tlačítko spouště secvakneme a fotka je na světě! Ovšem může být rozmazaná – to si pohlídáme tím, když v expoziční době (v době otevřené závěrky) nějak extrémně nepohneme s foťákem. Expoziční doba se dá nastavit pomocí funkce zvané ISO. Čím vyšší ISO, tím kratší doba závěrky (čili není mnoho času na rozmazanost), ale také více šumu (zrnění). A to se moc nehodí. Takže musíte se naučit zacházet se svým zařízením a jakmile pochopíte princip focení, tak vaše fotky budou „okouzující“.

Lukáš Koňářík z 8. A

Měla jste nějakého domácího mazlíčka?

Měli jsme doma rozsáhlé hospodářství, kde by se našlo snad každé domácí zvíře, ale mazlíčka žádného. Zato teď máme psa Piškota, a to je pán domu.

Máte kamaráda z dětství, se kterým se znáte doted?

Ano, ale nepatří mezi mé přátele, ty opravdové přátele jsem potkala až v dospělosti.

Kterou paní učitelku/učitele na škole znáte nejdéle?

Do školy jsem nastoupila v roce 2003, ty, co tady v té době učili, znám nejdéle.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání?

Práce na ambasádě a učitelství, osud vybral učitelství.

Máte nějakou vzpomínku, na kterou ráda vzpomínáte? Pokud ano, jakou?

Těch je hodně a vypíchnout jednu je těžké. Každopádně se řídím tím, že vzpomínat je potřeba na to dobré a z toho zlého si vzít ponaučení.

PÍŠEME!

Předkládáme další porci vašich školních literárních pokusů, samozřejmě vždy to musí být texty nejen prochnuté vašim talentem, ale odrážející i řemeslnou zručnost, kterou jste ve školních škamnách pozvolna nasáli! A k tomu dávkou humoru. Bez něho to opravdu ani v životě, natož v literatuře nejde!

Mravenec

Denisa Slováčková, 6. B

*Naše zvíře, to je věc,
je to totiž mravenec.*

*Vleze všude, nezavazí,
na co sáhne, tak to zkaží.*

*Vleze také pod kvítí,
i tam, kde hvězdy nesvítí.*

*Mít ho doma, to je fuška,
vždyť je malý jako muška.*

*Neučí se, nemá klec,
proto chci být mravenec!*

DANTE

Veronika Fajkusová, 9. A

Pátek 13. Ano. Pro někoho šťastný den, pro někoho špatný. Pro mě to byl den jako každý jiný, až na to, že jsme se před měsícem přestěhovali do rodinného domu. Každé ráno cestou do školy jsem kolem domu vídávala několik psů s jejich šťastnými páníčky. Vždy jsem nějaké zvíře chtěla, ale teď, když jsem bydlela tady, jsem ho chtěla víc, než kdy jindy. Každý den jsem si po cestě do školy přehrávala v hlavě, jaké by to bylo, kdybychom nějakého měli doma.

„Mami? Tati?“ řekla jsem, když jsem vešla do obývacího pokoje. „Ano, Emo?“ řekli oba současně, podívali se na sebe a usmáli se. „Co byste dělali, kdybych chtěla psa? Máme rodinný dům, zahradu... proč ne?“ „Emo...“ řekla mamka a tatka zase začal s tím, že pes se musí třikrát až čtyřikrát denně venčit, musím mu dávat jídlo, pití a nesmí se na něj zapomínat. „A když někde pojedeme, kam ho dáme?“ dodala máma. „Tak ho dáme k babičce nebo k tetě Elišce. A navíc, jsem tady sama. Nemám sourozence a vy taky nejste doma pořád. A rybičky? S těma si moc nepohraju.“

Rodiče nebyli nějak moc přísní. Také jsem ale nebyla rozmazlený fracek. Podívali se na sebe soustrastným pohledem a mamka přikývla. Cítila jsem, jak se mi zvedly koutky a rozzářily oči. Běžela jsem do svého pokoje, lehla si na postel a začala přemýšlet nad tím, jaké to bude. Celkově jsem hodně přemýšlela nad tím, co bude. Alespoň nad tím, nad čím jsem chtěla a doufala, že se mi to jednou splní. Tehdy mi bylo dvanáct.

Druhý den jsme šli do útulku. Bylo mi všech těch psů strašně líto a chtěla jsem je mít doma všechny- bohužel to nešlo. Tatka se ptal, jestli chci nějakému odtud pomoci, že si ho teda když tak vezmeme, nebo jestli chci „nového“. Chtěla jsem jim pomoci, ale všem. Nakonec jsem si vybrala zlatého retrívra, který měl podle paní necelý rok. Byla jsem strašně moc ráda a hned jsem si ho já i rodiče zamilovali. Spal u mojí postele ve svém pelíšku a dala jsem mu jméno Dante. Netuším, jak mě napadlo zrovna toto jméno, ale připadalo mi takové vznešené, stejně jako on. Rodičům se také moc líbilo a táta říkal, že to byl básník. Já jsem nevěděla, kdo to je, nebo spíš byl, ale pod jménem Dante jsem si vždy vybavila mého vytouženého psa.

Byl jsem šťastný. Byl jsem s maminkou. Ta se ale bála lidí, protože říkala, že jsou zlí. Já jsem jí ale nevěřil, protože se tam o nás starali pěkně a bylo tam teplo, takže jsem si odvodil, že jsou zlí jen někteří. V našem kotci byl takový malý domeček, kde jsme spali, ale maminka tam trávila čas i v poledních a odpoledních hodinách. Zato já jsem vyhlížel nově příchozí lidi, kteří se na nás chodili dívat.

(pokračování na další straně)

Tak se také stalo. Domů si mě přivezli ještě za světla, protože svítilo sluníčko, a tak jsem začal objevovat. První, kam mě dovedli, byl nějaký velký pokoj s velkým pelechem, který se mi moc líbil, ale byl vysoko, tak jsem si řekl, že ještě počkám a dostanu se tam až trochu porostu. Vedle něho ležel malý, načechraný a roztomilý pelíšek a hádejte, koho byl. MŮJ! Hned jsem ho začal zkoumat, ale víc mě zajímal ten béžový koberec, který byl uprostřed té velké místnosti. Když jsem očuchal celý pokoj, pustili mě na velkou zelenou pláň. Říkali, že mě teď pustí na zahradu, kde se mám proběhnout a volávali na mě pořád nějakými jmény jako třeba Max, Barny, Béd'a nebo třeba klasické Tlapko, pojď sem. Poslední jsem slyšel Dante, pak už jiné nevolali, jen toto. Ani jsem už jiné slyšet nechtěl. Toto se mi líbilo.

O Danteho se chci postarat co nejlépe a myslím si, že se mi to i celkem daří. Nedělá mi problém s ním jít čtyřikrát denně ven- jak táta říkal. Dantemu jsou už dva a půl roku, takže s ním jezdíme i na výlety, protože už je větší a klidnější, takže třeba k vodě, do lesa nebo jen tak na louku.

Jednoho dne se nám ale stala jedna, ne moc hezká věc.

Jeli jsme k vodě. To by bylo ještě v pořádku, kdybych se nerozhodla jít s Dantem na procházku. Máma říkala, ať jsem opatrná, já samozřejmě souhlasila, jinak by mě nepustila. A ano, ze začátku jsem opatrná byla, ale potom jsme našli nějakou skálu, na kterou jsem ani nezkoušela vylézt. Zase tak praštěná nejsem, ale co tu hrálo hlavní roli bylo to, že kolem bylo hodně kamenů a kousek dál byla ještě voda, takže kameny byly i trochu mokré, ale na druhé straně byl klacík, který Dante rád aportuje. Když jsem pro něj ale chtěla jít, uklouzla mi noha...co jsem taky mohla čekat, když jsem spěchala a měla jsem mokro pod nohama. Uklouzla jsem a hlavou jsem trochu narazila do té skály za mnou, a? Omdlela jsem...

„Mám hezký domov, kde mě mají rádi. Akorát bych chtěl, aby tady byla i moje maminka. Kéž by tady byla, nebo kdybych aspoň věděl, jak se má,“ říkal jsem si, když tu mě zavolali na mou večeři. Poté jsem si šel lehnout do mého načechraného pelíšku, kde jsem také následně usnul.

Kdyby to někdo nevěděl, tak už mě berou s sebou i na výlety, které jsou super. Až na ten jeden, kdy jsme jeli k vodě a já se o moji paničku moc bál.

Bylo to asi před měsícem. Byli jsme u vody a šli jsme se projít. U skály jsme zastavili a chvíli jsme si hráli, ale potom uviděla klacek a rozhodla se, že mi ho donese, abych mohl aportovat, jenže ty kameny byly mokré a ona si to neuvědomila, na jeden stoupla, uklouzla, spadla na zem, přičemž se ještě bouchla do hlavy a usnula. Nevěděl jsem, co mám dělat a zpanikařil jsem. Začal jsem jí olizovat obličej, aby se probudila, protože toto dělám každé ráno, aby se probudila, kdyby náhodou chtěla zaspát do školy. Jenže teď to nezabralo. Zpanikařil jsem ještě víc a začal štěkat a skákat. Asi mě někdo slyšel, protože po chvíli přišel nějaký pán a začal s někým volat. Chápete to? Začal volat a já jsem se tam mezitím bál. No a potom jsem viděl žluté, velké auto s modrým křížkem a blikajícím světlem. Nenaložili mě. Nechali mě poskakovat a štěkat za autem a asi doufali, že se najde můj a Emin majitel, nebo nevím, ale asi mysleli dobře, protože jsem běžel po cestě, kde jsme byli ubytovaní a moji páníčci nás našli, zastavili žlutý vůz, něco jim řekli, vzali mě s sebou a jeli jsme dál, ale rychleji. Vlastně všechno, co jsem vám teď popisoval se stalo strašně rychle...

Najednou sedím tady, ležím na posteli mé paničky, ale ne doma. V nějakém bílém bytě a nechávám se hladit od mojí paničky a páníčků Emy.

Nic z toho, co se stalo, si nepamatuji, ale napomenuli mě, že si mám dávat větší pozor, protože teď jsem vyvázla relativně dobře. Momentálně ležím v nemocnici, hladím svého psa a kolem sebe mám rodiče s doktorem, který jim něco říká, ale já ho nevnímám. Vnímám jen to, že hladím Danteho a v ruce mám papír, co mi prý bylo. Nebylo to naštěstí nic moc extra vážného. Byl to jen lehký otřes mozku. Ale jak říkali rodiče, měla bych být více opatrná... jenže dvanáctileté dítě je ještě pořád zbrklé a to ještě chvíli potrvá.

Můj zážitek se zvířetem

Kamila Slováčková, 9. A

V listopadu roku 2015 se konal zájezd do Anglie a já jsem byla natěšená snad nejvíc, co jsem kdy byla. Jela jsem do Anglie poprvé, takže jsem vůbec netušila, co mě čeká. Cesta trvala zhruba kolem dvaceti hodin, ale mně to uteklo rychle. Když jsme dorazili na místo, tak nastala velká panika. Měli jsme být rozděleni do rodin a já jsem samozřejmě chtěla být se svými dvěma spolužačkami. V tom roce jsem byla v sedmé třídě a paní učitelka začínala diktovat jména od deváté třídy. Když došla k sedmému ročníku, začala jsem mít strach. Nakonec to vyšlo tak, jak jsem si přála a byly jsme pohromadě všechny tři. Když jsme dojely do našich nových domovů, paní mě velmi překvapila. Byla na nás strašně milá a pořád nám básnila o skupině One Direction. Věděly jsme, že je určitě poslouchá a má je asi dost ráda, ale nikdy nás nenapadlo, co se stane pak. Vešly jsme do jejího dvoupatrového domu a všude jsme viděly psy. Byla jsem malinko v šoku, když jsem otevřela dveře a vyskočili na mě rovnou tři psi. Začalo mi docházet, proč tak moc mluvila o té...

(pokračování na další straně)

...hudební skupině. Těch psů bylo dvanáct. Jejich pět nejoblíbenějších miláčků bylo pojmenováno podle zpěváků ze skupiny One Direction - Louis, Harry, Liam, Zayn a Nail. Další tři si pamatuji jen podle barvy jejich srsti a ty zbylé čtyři si nepamatuji vůbec. Byla jsem v podstatě nadšená, protože miluju zvířata a psy snad nejvíc.

Hazel nám ukázala naše pokoje a asi o hodinu později jsme si vybalily věci a šly jsme dolů na večeri. Měly jsme nějaké maso a brambory. O deset minut později za námi přišel pejsek Harry a pořád mi skákal na klín a ujídal mi maso. Nejdřív jsem to brala jako srandu, ale potom mě to začalo pěkně štít a chtěla jsem ho opatrně odstrčit. Jenomže mezitím za mnou přicházeli další psi a chtěli pořád jenom krmit. Nějak neopatrně jsem se ohnala vidličkou a škrábla jsem Harryho do oka. Myslela jsem si, že to bude jen nějaké malé škrábnutí, ale Harry začal naříkat, lehl si na zem a nechtěl se zvednout. Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem zavolala Hazel, aby se na něho šla podívat. V tom stresu jsem začala strašně brečet, ani ne kvůli tomu, že byla Hazel našťvaná, ale kvůli Harrymu, kterému jsem ublížila. Asi po deseti minutách Hazel přišla s tím, že pejsek je na tom špatně a nejspíš zavolá doktora. Strašně jsem se Hazel omlouvala, ale říkala mi, že tohle se může stát každému a snad to dobře dopadne.

Po pár minutách tu byl doktor, prohlédl si Harryho a usoudil, že Harry bude potřebovat menší operační zákrok. Naskočila mi husí kůže, když řekl, že si ho teď hned musí vzít a zítra ráno už bude mít po zákroku.

Celou noc jsem nespala a pořád jsem jen přemýšlela nad Harrym a co jsem to všechno zavinila. Už v osm ráno volali Hazel z nemocnice, že pejsek bude v pořádku. Ani nevíte, jak moc se mi ulevilo. Abych aspoň trošku zahнала ten smutek, tak jsem Hazel slíbila, že se ty zbývající dny budu s kamarádkami o Harryho starat.

A od té doby mám lásku ke zvířatům ještě větší.

PTALI JSME SE...

Zpátky v čase s paní učitelkou Věrou Geržovou

Jaké je Vaše nejoblíbenější město/místo?

Mé nejoblíbenější místo na planetě Zemi je naše krásné kopcovité Valašsko. Jestli to náhodou někdo netuší, tak necht' si obuje boty, vyrazí do okolních kopců, rozhlédne se po krajině a zjistí, že žijeme v "malém Švýcarsku".

Preferujete turistickou nebo odpočinkovou dovolenou?

Naprosto zavrhuji odpočinkové dovolené a válení se (jako vorvaň) na pláži nebo někde u vody. H2O ano, ale namočit se, zaplavat si, osušit se a pokračovat v chůzi nebo jízdě na kole.

Jakou zemi jste navštívila naposled?

Tak to byla Itálie - pobřeží Ligurského moře, které přechází v předhůří Alp a na kombinaci koupání v moři s horskou cykloturistikou naprosto ideální kraj. Při cestě zpět jsme projížděli přes Švýcarsko a zastavili jsme se v Lenzerheide ve švýcarských Alpách, kde je úžasný bikepark a ještě úžasnější alpské cykloturistické trasy.

Kde nejdál jste byla?

Nejvzdálenějšími destinacemi, které jsem navštívila, byly Kypr, Izrael a Palestina.

Prožila jste na svých cestách i nebezpečný zážitek?

Určitě nějaké byly, jako padající lavinky při skialpinismu, padající kameny při zdolávání ferrat, nějaké ty pády na kole, což se také podaří a někdy se tomu dá jen těžko zabránit. Nejvíce ovšem bolí lidská neserióznost, a to tehdy, když Vás někdo okrade.

Plánujete letos i zimní zájezd kamkoliv?

Na 100%. Místo ještě neznám, ale již mnoho let si s dětmi a manželem nadělujeme dárek ve formě zážitků, většinou na lyžích. Řídíme se podle hesla: „Nejsme tak bohatí, abychom kupovali věci.“

Kam byste se ještě ráda podívala?

Kamkoli, kde to ještě neznám. Důležité je, aby kolem byla příroda, klid a pokud možno minimální množství lidí.

TYFUS

Mornštajnová, Alena: Hana.
Brno (Host) 2017.

Kniha začíná v 50. letech minulého století tím, že desetiletá Mira chce jít s kamarády k řece, aby mohli plout na krách, jenže její maminka jí to zakáže. Mira ale i přes zákaz jde a spadne do vody. Doma ji uvidí maminka a je na ni naštvaná, že ji neposlechla. Proto když teta Hana (která je divná po tom, co si prošla holokaustem) donese žlutkové věnečky ke 30. narozeninám své sestry Rosy – Mirčiny mamky, Mira za trest nedostane. Všichni je sní, ale do týdne zemřou, protože věnečky byly nakažené tyfem. Teda všichni kromě Miry- která neměla, a Hany- která tyfus už prodělala v Osvětimi a měla protilátky. Další část je o tom, proč je teta Hana divná. Protože jako židovka se dostala do otřesné životní zkušenosti, holokaustu.

Transportem z Valašského Meziříčí musela odjet s rodinou (kromě Rosy, kterou schovali u Karáskových) a dalšími židy do Terezína. Hana si prošla Terezínem, potom Osvětimí, kde uvažovala o sebevraždě, kterou jí ale překazili. Když válka skončila, jela domů. Tam už na ni čekala Rosa, která byla ráda, že ji vidí, a že neumřela. Hana je kvůli Osvětimi divná, ale nikdo to nechápe. Rosa jí dává všechnu lásku, kterou ale Hana neumí oplatit. Ke konci Hana přijme Miru - sirotka do své domácnosti a snaží se jí nějak pomoci, ale na hrozná vzpomínky nelze zapomenout. Nakonec obě pochopí, jak silné pouto se mezi nimi vytvořilo a že se mají rády.

Denisa Petrůsková, 9. A

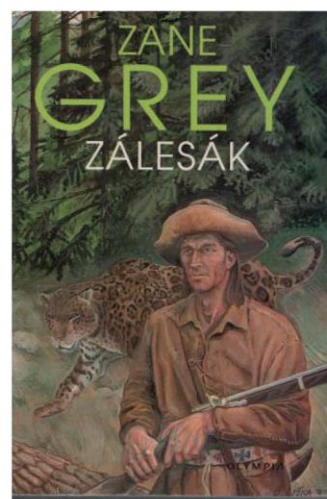
ZÁLESÁK

Zane Grey: Zálesák. Praha (Olympia) 1992.

Příběh románu Zálesák se odehrává v západní části USA zhruba před sto lety. Hlavní hrdina příběhu Milt Dale je zvyklý lovit a pohybovat se v přírodě. Jednoho dne vyslechne rozhovor mezi bandity a musí se vrátit mezi lidi, aby mohl pomoci. Milt Dale je zvyklý žít v lesích blízko White Mountains na západě USA. Přátelí se s Indiány a některými lovci. Krotí mustangy a má ochočeného kuguára Toma. Milt jednou přespává v lesní chatě a náhodou vyslechne to, jak se domlouvá Beasleyho banda na přepadení dostavníku, ve kterém má přijet neteř jednoho starého farmáře, aby převzala jeho farmu. Farmářova neteř Helena přijede se svojí mladší sestrou a Milt je převede přes divočinu.

Knížka je plná dobrodružství, pozorování divokých zvířat a popisu divočiny. Bezvadné!!

Jiří Mocek

CESTA

Maupassant, Guy: Kulička. Praha
(Omega) 2014.

Děj se odehrává ve Francii po prusko-francouzské válce, kdy byla Francie poražena. Jednoho rána se tři vážené páry setkají v dostavníku, který jede do města Le Havre, aby se vyhnuly nebezpečí. S nimi cestují také dvě jeptišky, demokrat jménem Cornudet a prostitutka jménem Kulička, kterou všichni opovrhují. Po cestě nikde nemohou narazit na nějaký hostinec a už nemají žádné jídlo. Najednou Kulička vytáhne plný koš jídla a začne jíst. Spolucestující se na ni jen závistivě dívají. Kulička se s nimi podělí. Dostavník později zastaví skupinka pruských vojáků a všichni cestující jsou přinuceni přespat v jakémsi hotelu, kde je ubytován i německý důstojník, který si vyžádá Kuličku, ale ona ho odmítne, protože je Prus. Kvůli tomu důstojník zakáže zapráhnout koně a vyjet, a všichni musí zůstat v hotelu. Takhle se to opakuje několik dní, dokud Kuličku konečně nepřesvědčí, aby se podvolila důstojníkovi. Důstojník povolí zapráhnout koně a oni vyjedou. Po chvilce cesty si všichni začali vybalovat jídlo a jíst. Kulička se ale jen dívá, protože si všechno jídlo zapomněla v hotelu a nikdo se s ní nepodělil, protože jí opovrhovali kvůli tomu, že je prostitutka.

Dan Šulák, 9. A

Hunger Games

Collinsová, Suzanne: Hunger Games: Praha
(Fragment) 2010.

Děj knihy se odehrává v budoucnosti Severní Ameriky. V USA je 12 krajů, které slouží Kapitolu. Jako trest za povstání krajů vymysleli Hladové hry. Tak se každý rok vylosuje holka a kluk z každého kraje, aby ty ostatní zabili a oni přežili. Ostatní lidé z krajů si sází na leadry nebo soutěžícím pošlou něco do hry, např. jídlo, pitnou vodu, léky. Dvanáctý kraj v 74. ročníku, kdy se odehrává děj této knihy, zastupuje Katniss Everdeenová a Peeta Mellark. Všichni soutěžící z krajů se připravovali a chtějí ukázat své schopnosti. Po přípravě se 24 účastníků vypustí do arény. Hned na začátku jich hodně zemře, kvůli zbraním. Katniss i Peeta přežijí start, ale jsou oddělení. Kvůli lepší podívané se rozhodli určit dva vítěze, ale musí být ze stejného kraje. Katniss ví, že Peeta žije, protože každého soutěžícího, který zemře, ukážou večer na obloze v aréně. Katniss se ho vydá hledat a najde Peetu zamaskovaného u řeky. Peeta je zraněný a tak se schovají do díry v zemi. Tam čekají několik dní. Peetův stav se zlepšil díky sponzorům. Vydávají se na cestu, už jsou jen oni a Cato z prvního kraje. Cato kvůli zvířeti je zraněn a umírá. Opět se mění pravidla a zase může být vítěz jen jeden. To se Peetovi a Katniss nelíbí a rozhodnou se sníst jedovaté bobule. Na poslední chvíli jsou oba dva vyhlášeni za vítěze Hladových her. Knížka se mi líbila, i když byla delší. Líbí se mi sci-fi a

fantasy knihy, kde někdo musí přežít a udělat pro to cokoli, i třeba někoho zabít. Někdy si přečtu další díly.

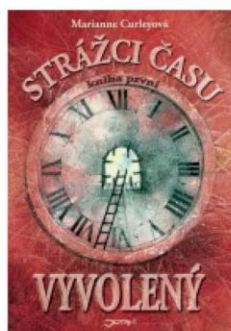
Michal Palát,
9. A

STRÁŽCI ČASU

Curley, Marianne: Strážci času: Vyvolení. Praha (Jota) 2006

Tuto knížku bych zařadil do kategorie sci-fi a fantasy. Příběh se odehrává ve městě Angel Falls. Angel Falls je malé fiktivní městečko, které není nějak moc vyspělé spíše naopak - je dost podprůměrné. Ethan žije dvěma životy, první život je obyčejný život chlapce, ale druhý je nebezpečný, protože Ethan patří mezi Strážce času, kteří chrání minulost před Řádem chaosu, který chce minulost změnit pro sebe. Ethan slouží Strážcům už deset let a přeje si křídla na létání. Ale místo nich dostal prvního žáka jménem Isabela. Ethan ji učí vše, co bude potřebovat v boji proti Řádu. Jenomže boj nastal dřív a Ethan nakonec zjistí, že mezi Strážce patří i jeho učitel Carter, otec, a dokonce i bratr Isabely. Po bitvě se Ethan vydá na zasedání Tribunálu, který za odměnu udělí Ethanovi křídla. Mám rád sci-fi, takže pro mě tahle knížka určitě stála za přečtení, líbilo se mi, jak se děj prolínal se skutečným životem a životem v jiném čase. Ale místy byl děj hodně předvídatelný a očekávaný.

Lukáš Kloss, 9.A

BoNuS

VÍŠ,
NA KOHO SE DÍVÁŠ?

- a) Taťána Valentová Nersesjan
- b) Drahomíra Konvičková
- c) Petr Navláčil

AUTOŘI ČASOPISU:

šéfredaktor: **Vanesa Slezáková, Klára Ovčačková**

redakce: **Simona Palacká, Lenka Koňářková,
Adéla karolová, Valerie Herdová**

sazba, grafika: **Zbyněk Rohlík,**

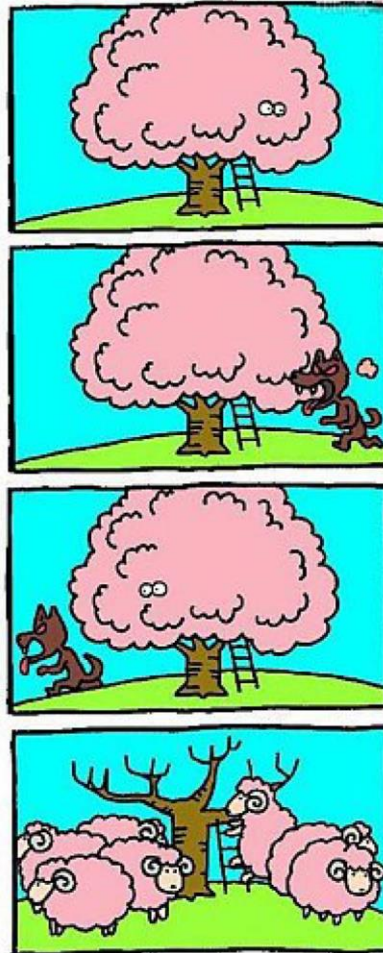
jazyková korektura: **Andrea Chrobáková Lněničková**

distribuce: **zdarma**

Pepíček říká svému učiteli: "Nechci Vás strašit, pane učiteli, ale tatínek říkal, že když nebudu nosit lepší známky, tak někdo dostane výprask."

Znám benzínovou studánku, kde naftový je les, tam stačí škrtnout zápalkou a letíš do nebes.

Co je na tabuli

$12V6^*7:(6+2V4)^*2+ab-c^*145^*$
 $1+-5x+6y^*22V4d+2Vr(3+[8x$
 $2]:3+2V)^*34V4u^*3ea^*$

Co vidí učitel

$2 + 2 = 4$

Co vidí student

而不是鍵入一個美好的譯員胡說我有一個夢想，夢想雞E話'的事情在衣櫃裡，他的經驗到有經驗的獵人阿哈小兒

Co si pamatují studenti

Co bude v testu

Co vidí uklízečka

